

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa M. Z.-M.
przeciwko O. [...] w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest

środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 czerwca 2015 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 lipca 2014 r., którym Sąd zasądził od niego na rzecz powódki kwotę 253 402,77 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2013 r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu. Powołując się na obie podstawy wskazane w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c. i oddalenie powództwa.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- czy w świetle art. 361 § 1 i 2 k.c., w sytuacji jednostronnego rozwiązania umowy terminowej przed upływem okresu, na jaki została zawarta, określenie wysokości szkody w postaci utraconych korzyści powinno odbywać się automatycznie przy założeniu osiągnięcia korzyści z umowy przez cały czas, jaki pozostał do terminowego zakończenia tej umowy, czy też czynnik czasu powinien zostać poddany szczegółowej analizie, uwzględniającej całokształt okoliczności mogących wpłynąć na prawdopodobieństwo osiągnięcia korzyści, w szczególności takich jak zmiany sytuacji rynkowej?
- czy w świetle art. 361 § 2 i art. 363 k.c., w sytuacji jednostronnego rozwiązania umowy terminowej przed upływem okresu, na jaki została zawarta, przy obliczaniu wysokości szkody w postaci utraconych korzyści od utraconych zysków należy zgodnie z zasadą *compensatio lucri cum damno* odliczyć również wartość pracy, którą w związku z rozwiązaniem umowy terminowej poszkodowany może osobiście wykonywać i z tytułu której może

uzyskiwać dodatkowe wynagrodzenie, a której w braku rozwiązania tej umowy wykonywać by nie mógł (poszkodowany prowadzący jednoosobowo działalność gospodarczą musiałby wykonywać tę pracę wyłącznie w celu osiągnięcia przedmiotowych zysków)?

Poza tym, zdaniem skarżącego, wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny bezkrytycznie zaakceptował ustalenia Sadu pierwszej instancji w zakresie wysokości szkody poczynione na podstawie opinii biegłej, która nie posiadała kompetencji do sporządzenia prognoz ekonomicznych na przyszłość, i - nie dysponując wiadomościami specjalnymi - dokonał nieuprawnionego w świetle art. 278 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. uzupełnienia i uzasadnienia niekompletnej opinii sporządzonej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne, sprowadzające się do postawienia przytoczonych pytań, nie mają waloru zagadnień prawnych budzących poważne wątpliwości i wymagających rozstrzygnięcia ze względu na ich istotne znaczenie dla praktyki sądowej. Zagadnienia te dotyczą sposobu ustalenia wysokości szkody i są ściśle powiązane z konkretnymi okolicznościami faktycznymi

danej sprawy. Uszło przy tym uwagi skarżącego, że Sąd Apelacyjny analizował stopień prawdopodobieństwa osiągnięcia korzyści, o którym mowa w pierwszym z pytań, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Obszerne wywody zawarte w uzasadnieniu skargi kasacyjnej zmierzają przede wszystkim do zakwestionowania dokonanej przez Sady orzekające oceny dowodów, a w ślad za tym ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Są one przy tym w zasadzie powtórzeniem uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych. Znaczna część wywodów prowadzona jest przy tym z pominięciem zakazu ustanowionego w art. 398³ § 3 k.p.c.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.